

1 Vaja Herään taas, jälleen kerran pimeässä, kylmässä ikkunattomassa vajassa, joka on niin tunkkainen, että alkaa pyörryttää kun yritän nousta ylös. Mitä minä nyt taas olen tehnyt, että ansaitsin tulla lukituksi tänne. En muista edellisen päivän tapahtumista mitään, mutta taidan kyllä tietää syyn siihen miksen muista. Äitini, joka oikeasti on kasvattiäitini, antaa minulle aina iltaisin, silloin kun olen tehnyt jotain anteeksiantamatonta, jotain itse tekemäänsä unohdustaikajuomaa. Etten sitten muistaisi koskaan miksi minut heitetään tänne pimeään koppiin. En minä sitä litkua kyllä koskaan suostuisi suosiolla ottamaan. Ehkä sillä noidalla on jokin muu keino saada minut unohtamaan kaikki.

Hänen lapsensa, siskoni ja veljeni eivät varmasti tiedä miten pahansuopa ja ilkeä heidän äitinsä todellisuudessa on. Tai veljeni, joka on minua kaksi vuotta nuorempi, kyllä tietää, sillä hän on aivan samanlainen kuin äitinsä. Omaa parastaan ajatteleva, itsekeskeinen ilkimys. Kyllä he molemmat ovat huomanneet miten heidän äitinsä on vuosien varrella muuttunut. Ja tämä kaikki on tietysti alkujaan minun syytäni. Minä olen kaiken pahan alku ja juuri. Olen aivan varma, että siskoni, kahdeksanvuotias Kaelyn kertoo kohta miksi minut lukittiin taas yöksi tänne. En kyllä yleensä usko hänen juttujaan. Varmasti äiti on kieltänyt häntä kertomasta minulle totuutta, ties minkä rangaistuksen uhalla. Ei Kaelynissa mitään vikaa ole, mutta hän pelkää äitiään, eikä sen takia pysty olemaan luonteva, oma iloinen itsensä, kun äiti on läsnä. Kyllä me muuten olemme kuin parhaat ystävykset, kuin oikeat siskokset, ja jaamme salaisuuksia keskenämme. Kaelyn on aika taitava pitämään salaisuuden, vaikka onkin vasta kahdeksan.

Jaan siskoni kanssa huoneenkin, jossa vain siskollani tosin on sänky. Minä olen saanut nukkua aina ohuella olkipatjalla. En oikeastaan ole koskaan edes kaivannut pehmeää sänkyä. En tiedä mistä se johtuu. Ehkä minä vain olen erilainen. Kunpa tietäisin miten erilainen oikeasti olen. Kyllä sekin varmasti selviää vielä joku päivä. Nimeni Lorei tarkoittaa "mystistä" tai "salaisuutta" haltioiden kielellä. Sitä ei antanut minulle kasvattiäitini tai- isäni, vaan se oli minulla jo kun tulin heidän luokseen. Isäni sanojen mukaan, tuntematon naispuolinen haltia kantoi minut pienessä korissa heidän kuistilleen. Se miksi minut haluttiin antaa juuri tähän Gladstonen perheeseen, ei isänikään tiedä. Ehkä syrjässä elelevä perhe vaikutti tuon haltian mielestä sopivalta kasvattamaan pienen vauvan. Mukanaan naisella oli lappu, jossa luki nimeni, Lorei. Luki siinä jotain muutakin, mutta isä sanoi, että saan tietää sen vasta kun täytän seitsemäntoista. Siihen päivään ei ole enää kuin kaksi kuukautta, tasan kaksi kuukautta tästä päivästä. Onneksi on kesä, ajattelen kun makaan vieläkin kylmässä ja märässä maassa tässä pienessä kopissa, joka on talomme ulkopuolella. Maa allani on mutaista ja märkää, koska tänne ei ole viitsitty rakentaa lattiaa. Tämä on toiminut varastona välillä ties mille. Nyt täällä on sikin sokin erikokoisia laatikoita ja sankoja täynnä sian ihraa ja ja sisälmyksiä, joista osaa on säilytetty jo vuosia, niin ettei ne enää haise millekään. En ole varma mihin äiti niitä tarvitsee, mutta toivottavasti hän ei kuitenkaan ole syöttänyt pilaantuneita sisälmyksiä meille, tietämättämme. Vajassa lojuu myös isän rakennustarvikkeita: maaleja, laudanpätkiä, nauvoja ja työkaluja.

Äitini Anya valmistaa työkseen kynttilöitä ja myy niitä sitten torilla kauppapäivinä. Sian ihra on yksi kynttilän valmistusaineista. Ei varmasti ole sattuman kauppaa miksi äiti pitää minua, ja tuota inhaa ihraa samassa paikassa. Haju on kyllä sanoinkuvaamattoman karmea, mutta kaikkeen tottuu. Näin kesällä tuo lemu pistää vielä voimakkaammin nenään.

Kesäisin täällä ainakin tarkenee nukkua. Talvella en ole saanut edes pientä peittoa suojakseni. Siskoni kyllä kerran toi minulle sellaisen. Aamulla äiti huomasi peiton ja syytti siitä tietysti minua. Rangaistukseksi sain olla päivänkin sitten kopissa. Silloin oli pirun kova pakkanen. Luulin jo, että kuolen tänne. En saanut edes ruokaa koko päivänä, mutta minä selvisin. Sen päivän jälkeen minua ei ole palellut niin

paljon, ei kovimmillakaan pakkasilla. Aivan kuin osaisin jotenkin lämmittää itseni sisäisesti. En vain ymmärrä miten. Tämäkin on yksi niistä asioista joihin haluan saada vastauksen kun syntymäpäiväni koittaa. Kömmin lopulta ylös ja pyyhin samalla mutaiset käteni paidan helmaan. Paitani on joskus vuosia sitten ollut valkoinen, mutta nyt siinä on ruskeita, mutaisia tahroja, jotka ovat niin pinttyneitä, että niitä on turha yrittää enää pestä pois. Käärin toista hihaani ylös, koska kättäni on alkanut kutittaa niin julmetusti. Ennen kuin olen alkanut raapimaan käsivarttani uudelleen, huomaan siinä vierekkäin kolme, viiden senttimetrin pituista haavaa. Niistä tihkuu nyt hiukan verta, varmasti äskeisen raapimisen seurauksena. Äitini on varmasti tehnyt nuo viime yönä, ajattelen. Mutta miksi? Mitä hän yrittää saada selville tekemällä minulle tällaisia kokeita?

Päätän jättää veriset haavani näkyviin, joten rullaan leveän hihan niin tiukalle, ettei se pääse valahtamaan alas. En halua hävetä syntyperääni, vaikka en vielä tiedäkään kuka oikeasti olen. En usko, että Anyakaan sitä kyllä tietää ja toivon, ettei hän saakaan sitä selville omäkätisesti, vaan minä kerron sen hänelle. Kun se päivä koittaa, en varmasti pyytele enää anteeksi, vaan kosten hänelle vuosia kestäneet kärsimykseni ja surkean elämäni tässä mädäntyneessä perheessä. Jätän tämän kaiken kurjuuden taakseni, ja aloitan uudestaan jossain muualla. Kunpa isä vain tulisi pian kotiin. Voisimme lähteä yhdessä pois. Minä, isä ja Kaelyn.

Punaruskeat rinnoille ulottuvat hiukseni ovat aivan takussa, joten yritän haroa niitä hiukan sormillani, mutta huomaan pian, että koko yritykseni on aivan turha. Nahkaiset housuni, joissa on paikka toisen polven kohdalla pyyhin niin puhtaaksi kuin pystyn maasta poimimallani haisevalla pyyhkeellä.

Yksi syy siihen miksi kaikki kotimme ulkopuolellakin varmasti pitävät minua outona, on se, etten ole koskaan suostunut pistämään päälleni mekkoa. Se ei vain sovi minulle. Kyllä miehet, kaikenikäiset, silti kääntyvät minua katsomaan. En tiedä pidänpö niistä katseista, mutta ei ne minua pahemmin ole koskaan häirinneetkään. Tässä taas yksi syy Anyalle, äidilleni vihata minua. Olen vienyt hänen paikkansa olla miesten huomion ja ihailun kohteena.

Any oli joskus vuosia sitten kaunis, mutta nyt hänen kasvojaan, sekä ainakin käsiään peittää känsäinen ja ryppyinen iho. Olen aivan varma, että ne ovat sivuvaikutuksia mustan magian harjoittamisesta. Ja olen varma siitäkin, että Anya on yrittänyt käyttää tuota mustaa magiaa minuun.

Muistan sen yön, kun jouduin nukkumaan vajassa ensimmäisen kerran. Silloin oli kuusitoistavuotis syntymäpäiväni. Pyysin äidiltäni lupaa mennä torille, koska eräs kiertävä näyttelijöiden ryhmä oli tullut kyläämme esittämään hullunkurisen näytelmän turhamaisesta kuninkaastamme. Aiemmin päivällä oli sattunut jotain, mistä äiti syytti tietysti minua. Kanalasta oli löytynyt aamulla kaksi kuollutta kanaa, ja tiedän, että veljeni Aaron oli katkaissut niiltä kaulan. Hän tiesi, että Anya laittaisi sen kuitenkin minun syykseni. Aaron on sabotoinut minua niin kauan kuin muistan, olen siis aina vihannut häntä, ehkä jopa enemmän kuin äitiäni.

Luulen, että Anya on yrittänyt tappaa minut tuosta päivästä lähtien, ja joka tappoyrityksen jälkeen hän noituu minut unohtamaan kaiken. Onko minua sitten niin vaikea saada hengiltä? Tai sitten hän tosiaan yöllä tutkii minua ja toivoo saavansa selville kuka oikeasti olen. Entä jos hän onkin saanut selville mistä olen tullut ja keitä vanhempani ovat? Olen miettinyt kaikkea mahdollista taivaan ja maan väliltä mistä olen alunperin kotoisin ja ovatko vanhempani elossa. Tapaanko heidät vielä jonain päivänä? Nälkä kurnii vatsassani kun kävelen ovelle ja kokeilen kahvaa. Lukossa. Muistan etten ole syönyt eilisen illallisen jälkeen mitään, ja silloinkin sain vain pahaisen leivän kannikan, jota kastoin kylmään lihaliemeen. Aivan kuin olisin perheen koira, jolle heitetään ruokailun

lopuksi tähteet. Ei, kyllä koiratkin saavat parempaa ruokaa ja ennen kaikkea parempaa kohtelua. "Kaelyn!" huudahdan varovasti avaimen reiästä. Vähään aikaan ei kuulu mitään. Kohta kuulen kun joku juoksee pienin, hiljaisin askelin ovelle.

siellä?" kysyn.

tytön ääni.

huudan ärtyneesti.

lupaa."

Minulla on hätä!" huudan ja pitelen alavatsaani.

"Haluaisin kyllä...mutta en tahdo rangaistusta..." Kaelyn piipittää pienellä äänellä. "Mitä rangaistusta!" karjaisen. "Minähän sen rangaistuksen kuitenkin saan."

"Niin, no...jos minä sitten." Kaelyn sanoo ja työntää ison avaimen lukkoon. Työnnän raskaan puuoven auki. Oven toisella puolella näen siskoni hymyilevät kasvot. "Kiitos. Älä murehdi äidistä..." silitän siskoni pientä päätä. "Kyllä minä tästä selviän. Ja sinä myös. Tälle touhulle tulee kohta kokonaan loppu."

"Kuinka..." Kaelyn aloittaa.

"Eikös isä palaa kohta kotiin?" sanon ja hymyilen pienelle siskolleni, joka tarrautuu minuun. Kumarrun ja halaan Kaelynia rakastavasti.

"Minulla on isää niin ikävä", sanoo Kaelyn hiljaa.

"Niin minullakin. Kaikki on paljon paremmin kun isä on taas täällä. Ja kaikki muuttuu kun isä tulee..."

"Muuttuu vai?"

Muuttuu siskoseni,

lopullisesti." Otan Kaelynia kädestä kiinni ja kävelemme yhdessä talolle, jossa äiti ja veljemme Aaron ovat jo varmasti aamiaisella. Aamiaispöydässä huomaan, ettei minulla olekaan nälkä. Nälän tunne kurnivassa vatsassani katoaa heti kun astun sisälle ja näen äitini istumassa keinutuolissa pienessä tuvassamme, murhanhimoinen katse nauliintuneena minuun.

"Nukuitko hyvin?" kysyy äiti piikikkäästi. En vastaa mitään. Mitä voisın sanoa? Että nukuin... jos märässä mudassa nukkuminen on tarkoitettu ihmiselle sopivaksi. Tai niin...antaa olla.

Kaelyn istuutuu minua vastapäätä ja alkaa lappomaan kovaa vauhtia lautastaan tyhjäksi. Hän on sanonut, että äidin tekemä ruoka on muuttunut vuosi vuodelta paremmaksi ja köyhemmäksi. Aivan kuin äidillä ei olisi enää minkäänlaista halua pitää meitä edes elossa. Hän itse kuitenkin syö meitä paremmin ja tekee Aaronillekin varmasti maukkaampaa ruokaa kuin minulle ja siskolleni. Kaelyn sanoo, että syö ruokansa nopeasti vain siksi, että pääsisi pöydästä heti pois. Siihen minäkin aina tähtään. En kestä olla veljeni ankaran tuijotuksen kohteena. Tekisi mieli tuijottaa häntä takaisin kaksi kertaa paremmin, niin että hän katuisi kaikkia ajatuksiaan, mitä hänellä minusta on. Mutta en voi tehdä sitä, koska tiedän, että hän kertoisi siitäkin äidille. Toisinaan minusta oikeasti tuntuu, että kykenen lukemaan veljeni ajatukset kun hän tuijottaa minua niin tarkkaan. Ne ajatukset eivät ole koskaan olleet erityisen kauniita. Tai sitten minä vain kuvittelen. Tuskin tiedän itsekään mihin todella vielä kykenen.

Olen kohottamaisillani lusikkaani kun huomaan, että lautasellani lilluu epäilyttävän näköisiä; pieniä, keltaisia paakkuja puuron tapaisen päällä ja punaista nestettä, joka näyttää aivan kuin...ei! Nyt saa riittää!

Tunnen kuinka vereni alkaa kiehua, enkä pysty enää hillitsemään itseäni. Sen enempää ajattelematta hyppään ylös tuolista ja viskaan lautaseni päin vastakkaista seinää. Huomaan miten muut pöydässä olijat tuijottavat minuun. Veljeni tarkastelee minua vaaleiden kulmiensa alta ja hymyilee ovelasti: "Voi sisko, ei olisi ehkä kannattanut tehdä tuota."

Vilkaisen häntä salaman

nopeasti ja ajattelen, miten otan maasta lautasen sirpaleen ja isken sen veljeni omahyväiseen naamaan. Samalla pelästyn väkivaltaista ajatustani ja lähden harppomaan ovelle.

"Seis!" äitini huutaa, kun toinen jalkani on jo ulkona.

"Mihin sinä oikein luulet meneväsi? Siivoa tuo sotku. Sen jälkeen saat luvan ruokkia kanat ja vuohet. Sikolätti täytyy kuurata putipuhtaaksi. Ja..." äiti pyyhkäisee sormellaan hyllyä takanaan. "Lopuksi pyyhkit huolellisesti pölyt joka ikisestä nurkasta ja kolosta talossa." Hän puhalttaa sormenpäässään olevan pölyvanan kohti minua. En näe silti yhdenkään hiukkasen haihtuvan ilmaan. Ei täällä voi olla likaista, ajattelen, vasta toissa päivänähän minä siivosin tämän tunkkaisen loukon.

"Oletko ymmärtänyt?" Anya katsoo minuun kuin tyhmään koiraan, jonka odotetaan tottelevan emäntää.

En saa taaskaan sanaa suustani.

Tunnen vain kuinka silmistäni leimuava viha täyttää huoneen. Kuin silmäni olisivat liekeissä, ja ne liekit voisivat minä hetkenä hyvänsä sytyttää talon palamaan. Sinkoan mielessäni nuo polttavat liekit äitiäni kohti ja näen kun hän lopulta palaa tuhkaksi silmien edessä. Hymyilen pienen hetken itsekseni ja kerään sitten rikkomani lautasen jäänteet käsiini. Pyyhin seinästä siihen lentäneen haisevan puuron roiskeet. Työn tehtyäni kiiruhdan ulos, äitini sanat yhä mielessäni.

Hetken päästä Kaelyn nousee pöydästä ja kysyy varovasti: " Voinko minä mennä? Söin jo kaiken."

"Voit nousta. Autat siskoasi siivoamaan. Hän ei kuitenkaan siivoa kovin huolellisesti", äiti tiuskii, nostamatta katsettaan kattilasta, jota on alkanut jynssätä puhtaaksi. " Mutta hän siivosi jo.." Kaelyn vilkaisee apeana lattiaa ja seinää, jonne lautanen lensi. " Hyvä. Sitten voitkin mennä auttamaan siskoasi ulkotöissä", Anya tuhahtaa ja katsoo Kaelynia kysyvällä ilmeellä kääntäessään naamassaan. Hänen leuassaan olevasta rakkulasta vuotaa jotain tahmaista nestettä. "Mutta...minä luulin, että minulla on tänään vapaapäivä näistä...kotitöistä", Kaelyn sanoo hiljaa ja nyppii mekkonsa helmoja, jotta välttyisi tuijottamasta äitinsä rumia kasvoja.

"Vapaapäivä peruttu. Ala mennä jo!" Anya tiuskaisee ja huitaisee ilmaa kädessään olevalla kuurausharjalla, josta tippuu pisaroina vettä lattialle. Istun vajan takana kivellä, jonne menen aina kun haluan olla yksin omien ajatusteni kanssa. Kättäni on alkanut kutittaa entistä enemmän. Huomaan raapivani haavojani niin vimmoissani, etten välitä vaikka niistä on alkanut vuotaa verta jo niin runsaasti, että se valuu noroina maahan. Samperin käsi! Tuhahdan mielessäni ja peitän verisen käteni hihani alle, joka muuttuu hetkessä viininpunaiseksi. Pakko päästä pesulle jonnekin, ajattelen.

Samassa huomaan kun siskoni kurkistaa varovasti nurkan takaa. "Löysin sinut!" hän huudahtaa pieni ilon häivähdys äänessään. "Niinpä löysit. En kyllä missään piilossa ollut." Kaelyn jää tuijottamaan ääneti kättäni, kunnes kysyy sitten: "Miksi hihasi on aivan verinen?" En vastaa, vaan kävelen parilla askeleella suuren omenapuun luo ja poimin yhden liian kypsyneen, jo melkein mädäntyneen omenan oksalta, joka roikkuu aivan pääni korkeudella. "Kyllä sinä tiedät Kaelyn.." Pyörittelen omenaa hetken käsissäni ja viskaan sen sitten nopeasti päin vajan seinää, maalattua maalitaulua kohti. Omena lätsähtää suoraan ympyrän keskelle.

"Mitä sinä oikein teet?" Kaelyn ihmettelee.

tähtäämistä tietenkin."

Eikö sinun pitäisi ryhtyä hommiin ennen kuin..." Kaelyn aloittaa.

"Kyllä ne elukat vielä hetken jaksavat odottaa", sanon ja katselen puuhun, näkyisikö siellä yhtään syötäväksi kelpaavaa omenaa. Ei ainuttakaan.

"Omenalla? Mitä varten?"

"Tuo puu

on aivan mätä..ihan niin kuin tämä perhekin."

Kaelyn katsoo minua mietтелиäs ilme naamallaan, ja painaa sitten päänsä alas. "En tarkoittanut tietenkään sinua rakas sisko." Silitän siskoni ruskeita hiuksia, jotka ovat yhtä takussa kuin minunkin. "Enkä isää. Te molemmat olette minulle todella tärkeitä."

"Sinäkin olet tärkeä minulle. Haluan mukaasi sitten kun lähdet täältä pois. En halua asua enää äidin ja Aaronin kanssa. Heistä on tullut aivan kamalia. En jaksa tätä enää..otathan minut sitten mukaasi? Otathan?" Kaelyn on alkanut nyyhkyttää ja itkee nyt olkaani vasten.

"Voi Kaelyn! Kyllähän minä sinut mukaani ottaisin, mutta en ole nyt vielä lähdössä mihinkään. Sanoinhan minä, että sitten kun syntymäpäiväni koittaa, tiedän enemmän itsestäni, ja siitä mitä aion tehdä. En vain ole varma voinko ottaa sinua mukaani. En edes tiedä mihin menisin ja onko siellä minne menen turvallista noin pienelle tytölle. Katsotaan sitä sitten kun se päivä tulee. Jooko?" Pyyhin kämmenelläni siskoni poskille valuneet kyynelöt.

"Hy..hyvä on." Siskoni nielaisee urheasti "Äiti vielä viimeisen itkun kurkustaan alas."

sanoi, että minun pitäisi auttaa sinua eläinten ruokkimisessa ja muissa töissä." Kaelyn niiskaisee.

pitänyt olla vapaapäivä?" "Sanoiko hän niin? Eikö sinulla

"Piti, mutta äiti perui sen."

"Vai niin.

Tehdään ne hommat sitten nopeasti, niin meille jää ehkä vähän vapaa-aikaakin loppupäivästä. Ajattelin mennä käymään kylillä Rainarin luona. Voit tulla mukaan, jos haluat."

"Eikö sinua pelota mitä tapahtuu jos äiti saa tietää sinun käyneen siellä?" Kaelyn kysyy nostaen kulmiaan. "En voi miettiä sitä...Rainar on auttanut minua monessa asiassa ja hänellä on eräs viimeinen asia minulle, jonka tarvitsen."

"Mikä se on?"

"Näet jos tulet mukaani." Hymyilen ja isken siskolleni silmää. "Mutta nyt mennään töihin. Metelistä päätellen kanoilla ainakin on jo aikamoinen nälkä."

Kävelemme yhdessä kanalaa kohti, josta kuuluu kaamea kymmenen kanan kotkotus. Kanojen ja kahden kukon lisäksi meillä on hoidettavana, kolme vuohea ja viisi sikaa, jotka kaikki ovat olleet jo vuosia minun ja siskoni vastuulla. Sekä yksi "koira", ainakin jonkun mielestä. Isä kyllä pitäisi niistä huolta, jos hän vain joskus olisi kotona. Nytkin hän on ollut jo kohta kymmenen kuukautta poissa. Isäni, Wilhelm on hyvin arvostettu ja pidetty, nyttemmin luutnantiksi ylennetty sotilas, kuninkaan kaartissa. Hänen pitäisi tulla kotiin viimeistään syntymäpäivänäni. Siihen on vielä kaksi kuukautta. Miten me Kaelynin kanssa kestämmme siihen asti?

Olen ajatellut, että kun isä palattuaan kertoo minulle kirjeestä, jonka sisältö on ollut minulle vielä arvoitus, voisin lähteä hänen mukaansa. Olen varma, että hän tultuaan kuitenkin kohta lähtee taas komennukselle jonnekin päin maailmaa. Kaikki riippuu varmasti siitäkin, mitä tuo salainen paperi pitää sisällään. En meinaa välillä pysyä nahoissani, kun mietin saanko sitten tietää mistä olen tullut.

Rainar on ainoa ulkopuolinen henkilö, jolle olen kertonut jotain Anyasta, ja siitä mitä hän tekee minulle. Hänen mielestään Anya on musta noita, mutta sitä hän ei ymmärrä miksei äitini loitsut ole tehonneet minuun. Rainarin mukaan minun ei pitäisi olla enää edes elossa. Mutta minäpä olen, ja tuntuu että päivä päivältä muutun vain vahvemmaksi. Kohta tunnen olevani niin vahva, että uskallan vihdoinkin näyttää mistä minut on tehty.

Olen tuntenut Rainarin, ainoan ystäväni Kaelynin lisäksi, nyt kaksi

vuotta. Tapasimme sattumalta torilla, vaikka nyt olen miettinyt oliko se sittenkään sattumaa, missä olin myymässä äitini kynttilöitä. Hän näki heti lävitseni ja tunsu tuskani, ja sanoi, että voisi auttaa minua ymmärtämään enemmän itseäni. Hänetkin hylättiin lapsena, ja siitä asti hänen on vain täytynyt selvitä elämästä yksin. Vähän myöhemmin Rainar tapasi ihmisvelhon, joka otti hänet hoiviinsa ja koulutti hänestäkin velhon. Rainar on vasta kaksikymmentäseitsemän vuotias, mutta minun mielestäni hän on mahtavin velho, jonka olen koskaan tavannut. No, on hän ensimmäinenkin...mutta silti.

Tunnen kuinka puna leviää kasvoilleni kun mietin komeaa ystävääni, ja siinä samassa pudotan äsken poimimani kananmunan lattialle. Se menee vain piirun verran ohi korista, jota pitelen toisessa kädessäni. "Voi hitto!" tiuskaisen ja survaisen suuttuneena vielä saappaallani lattialle rikkoutuneita munan kuoria. "Ole varovainen!" huudahtaa Kaelyn pelästyneenä. Hänen korissaan on jo neljä munaa. Minulla melkein yksi. "Joo, joo..." mutisen tylsistyneenä ja jatkan munien keräämistä. Illan tullen kun veljeni on käynyt jo nukkumaan, ja Anya lähtenyt ulos ties minne, päätän, että on oikea hetki minun ja siskoni karata talosta. Hiivimme mahdollisimman hiljaa yläkerran huoneestamme, ja portaat alas, kun kuulemme yhtäkkiä miten joku ovi naksahuttaa auki yläkerrassa. Aaron! Ajattelen ja jähmetyn seisomaan hetkeksi portaisiin. Aaron marssii äänekkäästi portaiden yläpäähän ja huutaa silmät suurina: "Mihin hittoon te kaksi luulette menevänne? Luulitteko oikeasti, että olin nukkumassa? Äiti käski vahtia teitä, koska hän ei nyt ole täällä. Parasta vain mennä takaisin sänkyyn siitä. Ai niin...eihän sinulla ole sänkyä, Lorei." Aaron virnistää minulle niin ärsyttävästi, etten pysty mitenkään pidättelemään suuttumustani. Nousen pari porrasta ylöspäin ja sylkäisen päin Aaronin naamaa. Veljeni itsevarmuus muuttuu hetkessä raivopäiseksi vihaksi, ja hän tönäisee minua alaspäin. Tasapainoni kuitenkin pitää ja tartun Aaronia paidankauluksesta, riuhtaisen hänet voimakkaasti ohitseni, portaita alas. Kaelyn on juossut alakertaan Aaronin luokse, hän kurkottaa kättään veljeään kohti, nähdäkseen onko tämä kunnossa. Samassa Aaron hypähtää ylös ja tarttuu siskoaan hiuksista.

"Irti hänestä!" huudan ja ryntään portaat alas. Aaron nauraa hekottaa kuin mielipuoli ja pitää vieläkin kiinni Kaelynin tukasta. "Lorei, oletko aivan tyhmä...voitko kuvitellakaan mitä äiti sinulle huomenna tekee, kun saa tietää tästä."

"Päästä irti hänestä.

Nyt heti!" katson veljeäni niin vihasena, että tuntuu kuin voisin räjähtää hetkenä minä hyvänsä. Kohotan käteni ylös ja suuntaan sen veljeäni kohti. Kuvittelen kuristavani häntä ja puserran käteni nyrkkiin, kerran ja vielä toisenkin. Näen kuinka Aaron on alkanut pidellä kurkkuaan vapaalla kädellään. Hän haukkoo henkeään, aivan kuin meinaisi tukehtua. Sitten, kivun yltyessä hän tarraa molemmilla käsillään kaulaansa, jolloin Kaelyn pääsee juoksemaan pois hänen otteestaan. Jatkan samaa puserrusliikettä vielä hetken, kunnes tajuan mitä olen tekemässä. Aaron meinaa kuristua hengiltä, vaikken ole edes koskenut häneen! Havahdun, kuin unesta ja lasken käteni alas. Kosketan siskoani varovasti olkapäähän ja kuiskaan: "Meidän on varmasti parempi mennä nyt."

Vilkaisen lähtiessäni vielä veljeäni, joka istuu lattialla, pidellen edelleen kipeää, punoittavaa kaulaansa. Hänen ilmeensä on kaikkea muuta kuin omahyväinen ja itsevarma, kun hän toljottaa minua sinisillä silmillään. Se on niin säikähtänyt ja hämmästynyt, että pelästyn sitä melkein itsekkin. En voi kuitenkaan peitellä huulilleni nousevaa pientä hymyä, jonka tapahtunut on saanut minussa aikaan. En olisi voinut kuvitellakaan pystyväni mihinkään tuollaiseen.